

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM.
Megjelenik vasárnap.
Ára 3 hóra
1 frt, 50 kr.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
Magyar-utcza 1-ső szám alá
küldendő.

Pest, febr. 9.
1868.
6. szám.

Gyüjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutcza 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat
mely Ludas Matyinak van
szánva.

A mákvirágok.

Közösügyes quótás sereg!
Nem vérzik-e a szivetek?
Midőn látjátok mennyire
Kártékony a ti müvetek?

Negyvennyolczból csináltatok
Közösügyet s adósságot,
Bölcseségtek tönkre tette
A népet és az országot.

Általatok — nem tudni miért,
Annyi teher van rá róva:
Hogy alatta össze roskad, —
Nincs erő mely azt meg óvja.

Kezd már veszni a türelme,
Haragszik a nép reátok,
Azért mivel a bőrére
Most is Bécsbe delegáltok.

Hogy bizalmát meg nyerjétek,
Negyvennyolczra esküdtetek,
És ti ezen bizalommal
Hütlenül vissza éltetek.

Nézzetek szét, — mit tettetek?
Az elnyomott nép javára?
A ki csikart bizalomnak,
Sulyos adó lett az ára.

Csak hogy a bölcs gondviselés
Örködik ám a nép felett.
Azt végkép megsemmisitni
Még a bölcseknek sem lehet.

Hogy müvetek össze omlik
Ti is beláttátok már azt,
Különben nem bérelnétek
Mellé anyi drága támaszt.

És minő erős támaszok?
Pesti Napló s a Hirmondó:
Pálffy uram Esti Lapja!
És aztán meg Borsszem Jankó.!!

Az igazügy kortese.

Az ész és a gyomorról.

(Tudományos akadémikus értekezés Csalán Pétertől.)

Az embernek a feje az a kontignátzió, a hol a ház ura lakik az ész! a has pedig az a depositorium vagy is élés kamara, melyre az észnek elkerülhetetlenül szüksége van azért — hogy az egész épület, t. i. a test, jó karban lehessen.

Hol a házi ur a kamarával szoros viszonyban áll s csak erre forditja minden igyekezetét — s nemesebb törekvései nincsenek, mint az evés ivás: — ott a kamarának a köre annyira ki terjeszkedik, hogy felhat egésszen az ész lakó helyére — a fejbe, — s még azt is csupa gyomorrá változtatja által, melyben végre az ész — szakácsává szegődik önmagának, s minden müködése oda irányul, hogy mentől jobban hizlalja magát — s mentől domborubb hasat neveljen magának.

S midőn végre a nagy has — eme — auctoritása a különben jelentéktelen s hitvány embernek, teljes mértékben kifejlődött: készen van számára kivált ha pap — a veres öv. Ha civil — a nagy hivatal; s mintha abban a nagy hasban volna a nagy üdvösség és boldogság körül dongja a sok sovány hitü és testü ember s mivel jó nagy hasa, jó nagy tokája vagyon a mit mond és tanácsol az mind igaz, azt hivén róla a boldogtalanok, hogy a ki annyira meg hasasodott, annak bizonyosan nyugodt lelkünek és becsületesnek kell lenni.

A nagy has elég bizonysága egyszersmind a lelki törpeségnek is, legalább én még nem láttam egy nagyhasu embert sem, a meik egoista, poltron és együgyü ne lett volna.

A kinek esze folytonos munkásságban él, s gyomrát csak addig veszi igénybe, mig lelki munkásságához erőt kölcsönöz tőle: — az ilyeneknek nem ereszkedik meg a hasok; — de nem is válik kuktává az eszök, vagyis nem azért élnek hogy egyenek, hanem azért esznek, hogy élhessenek. —

Ilyeneknél igaz hogy sovány a test, — de erőteljes, kövér és erős az ész és lélek, s mindenkor helyén van.

Ökör, disznó s más ily gyomros állatok, legjobb bizonyságok arra, hogy mikor az ész egy kategoriában áll a gyomorral, csak a test gyarapodik általa, azonban ezek még is annyival külömbek a hizó embertől, hogy jó pénzen eladhatók. —

Egyébiránt ha jól megvizsgáljuk a dolgot, a hizlalt embert is könnyen meglehet vásárolni, csak hogy mig meg hizik, sok kárával jár a társadalomnak.

Az ész önálló munkássága tehát lelki erőt, a gyomorrá vált ész meg állati vegetátiót szül— s jaj az olyan népnek, mely a nagy hasuaktól várja boldogságát.

Egy alföldi libapásztor levele.

Kedves Matyi bácsi!

A szivem repdes örömiben a fölött, hogy a kelmed ludjai száz meg ezerfelé szálingálnak, s mindenütt velök van Matyi bácsi — mint Kossuth apánkkal az öröktől fogva való szent igazság! — s mindenütt egyformán őrzi kelmed ludjait.

Nem akarok kelmed előtt hizelegni, mint közösügyeőseink szoktak a mi honagyonboldogitó minisztereink előtt, de annyit még is vagyok mondó: hogy látom én — és pedig jóllátom, hogy Matyi bácsi csak igaz egy ember. Szereti is kelmedet a magyar, — mán az igazi magyar— minditig; kivált ha osztán az a magyar nem szégyenli magán hordani azt a 3-as próbát.

Hijába no — csak okos ember is kelmed az igazsága mellett, ért a csizióhoz, osztán hát néha néha ki ki silabizál valamit belőlle. Hanem ha az igaz lönne, a mit a minapába lepingáltatott kelmed, hogy azok a nagy hirre vergődött szakadozott elvü honapáink a kikben valóságosan biztunk mint Tisza, Ghyczi, Klapka Perczel stb. már el mentek Bécsbe, s a kiegyezkedést mingyárt a tubákolással kezdették meg? Tyü! hát akkor majd mi prüszentünk attól a tubáktól akkorát, — hogy valamennyinknek göres fogja meg a hasát a fájdalmas nevetésől.

Jaj töröm a zuzáját az olyan magyarnak, ki meg nem szalad attól a raixráthtól, hanem . . . bele szalad.

Már ha épenségesen azt akarták, hogy ez igy történjék és elmentek a németek közzé tubákolás végett — hát a ki felmarkolta bele ne vájjanak majd könyökig abba a közösügyes kvótába, elég lesz már annyi, a menynyibe . . bele markoltak.

Hanem Matyi bácsi! azt vagyok ám a mondó, mind a mellett hogy az ingem gallérának se hiszek, mivel nem tudom mi lehet benne, még is fogadni mernék a legszebb libámban, hogy még is van Tisza bácsiéknak valami politikájuk, azután hát meg akarnak győződni a valóság felül, hogy ott azoknak a telhetetlen németöknek fer-e még valami üstökös ménkü a gyomrába? osztán majd a szerint irnak receptet, mit az a doktor Ludovikus ajánlott a betegnek. Ugy legyen!

Most pedig csak azt vagyok mondó: hogy ha a Matyi bácsi — mint okos bolond — jónak látná az én ordináré mondókámat a többi becsületes emberek szöme elé diktáltatni, hát majd jövőre talán még a kelmed komenciójába szegődnék.

Jó egésséget Matyi bácsi! azt kivánja

Legventi Bandi.

Eredeti levelek.

LIV.

T. szerkesztő ur!

Talán jós tehetséggel bir ön? kérdi önhonnan gyanitom én azt? hát megmondom, midőn „kilátásunk a jövőben“ felirattal ellátott képét lapjában megpillantottam, bár nyakunkon volt a kvótahad, mint Dobónak a török, — de nem Hirnyög János — költői fántáziának véltem, azonban csakhamar reá a pénzügyminiszter quóta támogató beszédét olvasván, nagyon is valónak, bekövetkezhetőnek találtam azon paradicsomi állapotot; — az adóbiztosok 10% nyertek, ha az előbbi évi adónál nagyobb öszveget préseltek ki, s azt saját zsebök érdekében hüségesen tették is, tehát midőn az igy felnevelkedett terhek könyebbülését várnánk, ennek kapcsán épen annak az ellenkezőjét várhatjuk, a mikor beteljesedik rajtunk a szent irás ama szava: „meztelenül jöttünk a világra, semmit innen el nem viszünk“ de nem is hagyunk, a kik valamit birnak ugy vegyék, mint ha semmivel sem birnának.“

Nagybányai szálka.

Czigány adomák.

Rajtaérték a morét a lólopáson s oda állitották a statárium elébe.

Apja az öreg dádé, meg az egész füstös atyafiság remegve kisérték a vallatás folyamát.

Rövid vártatva kimondták felettte az itéletet, mely szerint felakasztásra szentencziáztatik. —

Ucczu az öreg dádé odaveti magát az urak lábaihoz s elkezd rimánkodni:

Jáj jáj jáj! csukolom kézsit lábát a tékintetes vármegyinek! né ákássák fel a seginy Rupit, mert bizsony isten égy csép kedve sincs rá.

Meghisszük azt riad rá egyik az birák közül, — hogy nincs rá kedve neki, de van a vármegyének.

— Ugy hát ákássák fel a vármegyit, ha kedve ván rá.

Ostán csak árrá kirem, hogy há migis félákássák, — ne kessik a kételet a nyákára hanem csák á dérékára, mert ugy csiklik a nyáká, hogy méghalna a nagy nevetisbe a csikléntás miátt. Kicsi korába is minditig uján csikléndus vut. — Ostáng hogy ne ákássák ázs ut mellí, mert ha ázs átyáfiák árrá járnak, mindjárt meghal sigyenlitibe. Kicsi kurában is mindig uján sigyenlüs, uján semirmetis vut.

Hát czigány! melyiket szereted inkább a bort-e vagy a pálinkát? kérdi a földes ur a levelet hozó morét.

„Kirem sipen in mind a kettét inkább seretem.

— Mivégre teremtett téged az isten? — kérdi a pap a házasulni akaró czigányt.

„Hát a falu vigire.

— No czigány hát tudod mi az oltári szentség? —

Hát hogy ne tudnám tistelendü uram! Ázsá sip finyes.

Hát tudod hogy mire való?

Hjáj! egissiges.

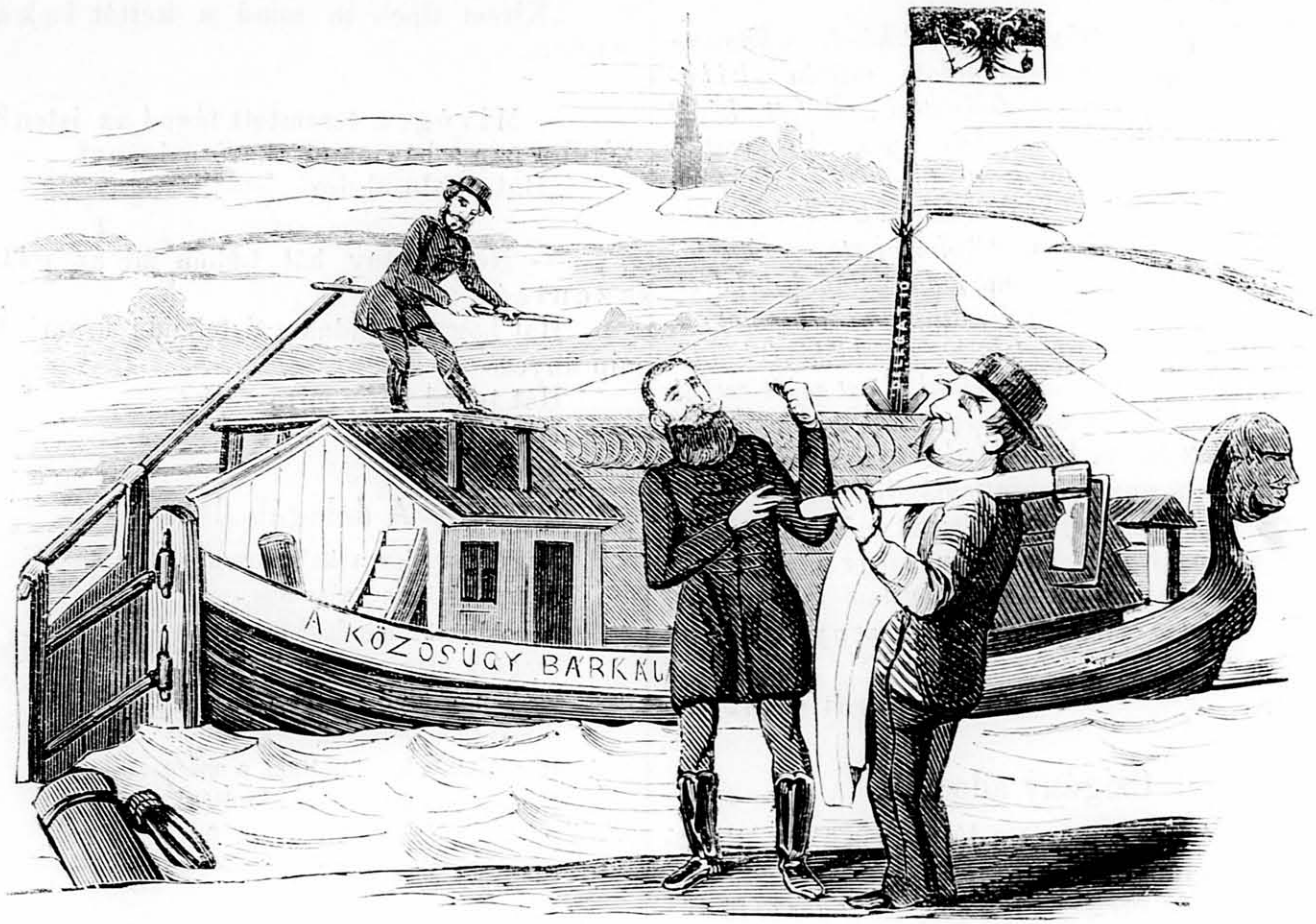
A delegát dala.

Negyvennyolcz a kalapomon,
A szabadság az ajkamon,
A boldogság mindenfele . .
Szegény magyar nem bir vele,
Csak ugy uszik, vizet veri,
Kifáradtak tenyerei,
Már fuldokol, — feltünt a mécs,
Feltünt a part — amoda Bécs.
Boldogságtól ha meg nem ful,
Eléri azt a partot és
. . . Kijózanul.

Negyvennyolcz a kalapomon,
Édes hazám az ajkamon . . .
Viszem viszem hirét, nevét,
Nagy Bécsvilágba szerteszét.
Tanulják meg hogy még vagyunk,
Mi egy könnyen meg nem halunk
De hogyha mégis meg halunk,
Mint hős osztrák feltámadunk:
Kölöncz nyakunkon van elég,
S addig a vizbe nem fulunk . . .
Mig Bécs azt mondja hogy ne még!

Negyvennyolcz a kalapomon,
Hazám buja ajakamon,
S én nem félek, hogy még rosszabb
Sorssal boszantom a roszat.
Itthon elégszer mondtam bár,
Hogy e rendszer pocsolya, sár,
De hát ha más belefeküdt,
Feküdhetünk bizony együtt.
Félre vágom sapkám: no hát!
Nem hős legény nem szép legény
A delegát?

I.
A közösügy bárkája.

„Ugyan bátya! ki fábrikálta ezt az uj alkotványt?“

— A bizony szép öcsém! az én müvem, ugye hogy pompás egy hajó?

„Az ám, csakhogy aztán kibirja e Bécsig az utat? mert én ugy látom, hogy az árboczának csak egy kis északi szél kell, rögtön darabokra törik, aztán meg a mint veszem észre a kormányrudnál is gyenge legény áll.

— A már nem az én gondom, — csak lesz esze a kormányosnak, hogy nem uszik az ár ellen, — hanem a merre a szél fujja.

Pattantyúk.

A mult követválasztások alkalmával bizonyos b. Miske mellett valami Parrag nevü pap nagyon korteskedett, (na de be is verték érte ablakait) még kukoricza földet is igértek a választóknak. Választás után adtak is valami ürge fészket, hol a jámbor választók kukoriczáját az ürge még csirájában megette.

Mikor kimentek az erdő alá kapálni, látva egyik az silány földet hangosan felszólal:

„Hej de szélrül adták ezt a földet! talán azért, hogy a követünk is szélről üldögél ott a jobboldalon.“

— Nem azért van az — szól át az ellenpárti kapás, hanem akinek Parrag a kortese, annak ugar a kukoricza földje.

Eddig a jobboldal szokta orditani a baloldalnak hogy „eláll“ most meg ők „állanak el“ a szavazásnál pártjuktól mint a lopott lótól. Majd utóbb ugy járunk velük, hogy mikor már számadásra akarjuk őket ide haza vonni, — a közösügynek s quótának nem találkozik gazdája.

A Böszörményi sajtó perét is huzzák halasztják az igazügy védői. — Ugy vannak az illetők ezzel is mint a fogfájós ember a foghuzatással, mihent közel áll a borbély a harapófogóval, mingyárt megszünik a fájdalom. Kossuth is kinálkozik már, hogy mingyárt itt lesz a harapófogóval s kihuzza a kormány fájós fogát azt a redveset, a mi oly régen fáj már, hogy az ördög bujjék belé.

II.

A közösügy lovagjai.

A Pesti Naplót a veresk ö n y v annyira exaltatioba hozta, hogy már az osztrák és magyar kormányzat közt is paritást lát.

Ludas Matyi pedig igy képzeli azt a paritást, s itélje meg az olvasó, melyikönknek van igaza?

Adóexecutió.

„Egy rókáról két bőrt nem lehet lenyuzni:"
Igy tartja egy régi eredeti mondás . . .
Régen történhetett, a mikor felkapták,
Azóta elévült, hajh! nem is szentirás.

Igaz is lehetett valamikor régen,
Mikor még e haza boldog volt és szabad,
Mikor annyi basa nem uralgott rajta,
És a népnek annyi nyuzója nem akadt.

Az baj, hogy régen volt, ma már nem is igaz,
Mindent megmásitott az a fene qnóta . . .
Mihelyt a honatyák Bécscsel közösködtek,
Egészen más hangból szólalt meg a nóta.

Nem egy, de száz bőrét nyuzzák a rókának . . .
— Hazám szegény népe te vagy ám e róka —
Akármennyit izzadsz, akármennyit szerzesz,
Hiába nem elég quóta s porczióra.

S ha fizetni nem tudsz, jaj akkor bőrödnek!
Hogy azt dobra verik, előre tudhatod . . .
Egyszer csak beállit az executió,
S nem kérdi: van-e egy betevő falatod?

Van már e nyuzásnak ezerféle módja,
Kutyánál is kutyább mindegyik fajtája . . .
S ime előáll egy alkotmányos sintér,
És a nyuzásnak egy uj módját ajánlja.

Nem maradtak meg a puszta ajánlatnál:
„Probatum est“ — s ugy lett próbát tettek véle;
Ugy-e kedves népem, kiváncsian kérded:
Hogy hol próbálták meg és hogy milyenféle?

Oh tekints csak nemes Temesvármegyére
A kisérlet ottan történt Varádián...
Nézd csak hogy hurczolják, mint zsiványt tömlöczre
Sok derék polgárnak nejét egymásután.

Talán kenyere sincs, a mivel enyhitse
Kinozó éhségét apró magzatának;
De mivel a quótát nem birja fizetni...
A családszentélyel ily galádul bánnak.

Istenem hová vitt a quótáspárt minket?
Azzal a magasztalt honboldogitással!
Honboldogitással? Hej: csak nevezzük meg
A gyereket, igaz nevén: — honcsalással.

Henfl.

Adomák.

Volt hol nem volt az operencziás tengeren is tul volt, az üveghegyeken innen volt, egy öreg kálvinista pap, ki egy napon hivő gyülekezetének a következő naiv tanitást adá:

„Legyetek okosok mint a kigyók, szelidek mint a galambok, az én lelkemnek üdvösségére; mert bizony mondom nektek eljövend a nap, melyen azt mondandja nekem az ur:

„Te Csete Dániel! hogy legeltetted az én kopácsi nyájamat, adj számot a te sáfárságodról, állj ide elömbe karikába.“

Volt hol nem volt a dabasi turjánokon tul volt, az örkényi bomokbuczkákon innen volt, hogy egy érdemes, tekintetes nemes, nemzetes és vitézlő közbirtokos Zsuzsoki Zsuzsok Ferencz ur, a gyóni rektornak egy szép czifra sallangos kostököt ajándékoz vala, azon egyszerü nyilatkozattal: hogy az ajándék csekély, szives magyar barátságból származik, s nem érdemel megköszönést sem. Azonban az ajándékozás után nehány napra midőn a gyóni olvasó egylet — mely mostanában alakult, — egyleti elnökét megválasztá, előáll, Zsuzsok ur s kinyilatkoztatja rekturamnak:

„Hogy atyafi! ide avval a kostökkel! most már visszaveszem, mivel nem müködött ön abban, hogy — — én lehessek az olvasóegylet elnöke.“ És ugy lön... rekturam megkostöktelelenitteték.

Elindult a falusi atyafi a tisztválasztásra a megyei székvárosba s oda érve beállitott N... miniszteri tanácsos urhoz, ki neki valami atyafia volt, — az illető házi ur szivesen fogadta s kegyesen ki jelentette neki, hogy szekerével beállithat az udvarra, lovait hozzá kötheti, hisz nem áznak meg, mert szép napos idő van; — hanem egyuttal lelkére kötötte, hogy azután ne avval a liberális párttal szavazzon ám, hanem azt a másodikat tegyék meg alispánnak, a ki valódi jó hazafi s követ is; — azért, hogy elne téveszthesse megmagyarázta neki, hogy csak azt a zászlót keresse, melyre az van irva „Éljen a Haza! éljen Deák Ferencz.“ Az informált atyafi elment, s ugyancsak torkaszakadtából kiáltozott a Deákpárt ellen: midőn haza ment nagy mérgesen rátámadt a szállást adó házi ur, hogy micsoda dolgot követett el, még is a másik párthoz szegődött, érdemes volna rá hogy a kapun kivül tétetné.

„Nincs arra szükség“ felelt nyugodtan az atyafi, — ugy is haza megyek, mert megválasztottuk azt a másikat alispánnak, azután én csak nem adom el a lelkemet egy kis ingyen szállásért.

Igy gondolkozhatott volna a majoritás is mint ezen egyszerü falusi nemes atyafi, — kevesebb dolegatyus huzná most a tiz frtot Bécsben.

Nem rég történt hogy egy F... megyei esküdtecske nagyon szidta a „Ludas Matyit“ a falusi elöljárók előtt.

Midőn elment az esküdt a község házától, kérdi biró uramtól egy elöljáró társa:

— Ugyan miért haragszik oly nagyon ez az esküdt ur arra a „Ludas Matyira“ biró uram?

„Hát bizony csak azért — válaszolá a biró, mert sokszor nagyon is a szemük közzé köpköd ez a „Ludas Matyi ezeknek a kótás uraknak

Zentán a mult hetekben egyik helybeli polgártárs a városi kapitány urral borozgatván széles jó kedvében ilyenforma sallangós dictiót mondott reá:

„Andalgó szivem érzeményének legmélyebb és legtitkosabb barázdájából piros pünköst napja hajnalán pacsirtaként felzengedezve szállok alá e siralom völgyében önhöz, áldása városunknak! Ez alkalmatosság folytatása következtében parancsolja kapitány ur, lehozom az eget.“

Elverte a jég a z . . . i patikáriusnak biztositott repczéjét, — s pocsékká tette a kártékony elem a körül fekvő veteményes földek dinnyetermését is szörnyü nagy darab helyen.

Jön a kiküldött becsübizottmány s föl is veszik a repczében esett kárt.

„Kérem kérem! — szóllitja meg a patikás az indulni készülő comissiót, — még ezeket a dinnyeföldeket nem tetszett felbecsülni.

Micsoda dinnyeföldeket? — szól megütődve az ügynök, — hisz ezek nem urasága ültetményei s e szerint az ezekben esett kár nem önt terheli.

Dehogy nem terhel, söt nagyon is engem terhel, mert hát kérem ha ezt a temérdek dinnyét a jég el nem veri, ezt a parasztok mind megették volna, s a legnagyobb rész ettől hideglelést kapott volna, ezek aztán china pilulát mind tőlem vettek volna, mig e gsefttől ezuttal elestem végképen, s e szerint a mint bölcsen látni méltóztatik, világos, hogy a mások dinyéjében esett kár érzékenyebben sujtott engem mint a saját magam repczéjének tönkre silányitása.

~~~~

Hogy van az hogy negyvennyolczban volt kilencz, s 68-ban van csak nyolcz magyar miniszter?

Hát csak ugy hogy: nomen et omen. Mindig annyi van a hány betü van a miniszter vagy minister szókban.

48-ban volt kilencz **miniszter** a mi 9 betü.

68-ban van nyolcz **minister** a mi csak 8 betü.

Hát aztán van ebben az elnevezésben valami különbség?

De még mekkora!

Például?

Hát csak az, hogy a mini**sz**ter borsot tört, a mini**s**ter pedig bort tölt a papok orra alá.

No hiszen ha csak az a baj, hát majd megtesszük Toldi Pistát kilenczedik miniszternek.— Ezt az illetők ugy is nagyon szeretik, mert elég borsot tört a papok orra alá.

~~~~

Ki hajtotta egyetlen tehenét a székely a vásárra, hogy majd eladja.

— Hé bátya! kérdi egy venni szándékozó — ád-e ez a tehén sok tejet?

„Adna biz a szegény jószüvvel — felel amaz jámbor együgyüséggel, de nincs neki.

~~~~

A delegátus magyarok emlékkönyvébe.

A németnek szél a lelke, fél a böre, tót a gyilkosa, háj a szénája, vizen a mezeje, még is rosz a lova.

(Seel — lélek; Feel — bör; Tod — halál; Heu — széna; Wiesen — mező; Rosz — ló.)

~~~~

Sziporkák.

Egy fiatal ember a minap találkára kérte kedvesét, ki különösen nagy őrszem alatt áll.—

Sokáig törték fejöket azon, hogy hát hol találkozzanak, nagy sokára kiböffenti az imádó, hogy:

„Jer ki estve az utczalámpa alá, — ott bizonyosan senki sem lát.

~~~~

Minap egy cseléd lépett be egyik jóhirü ügyvédhez, — leszámit asztalára 20 frtot és mennyre földre kéri, hogy nyerjen meg neki egy pert.

—Mért ne, mond az ügyvéd — szivesen csak a dolog félig meddig igazságos legyen. De hát mi lesz az a per?

— Min perlekedik az ur, nekem mindegy — volt a válasz — csak megnyerje, mert az én uram is nyert 600 frtot s a per csak 20 frtjába került, én is összeszereztem hát 20 frtot; hogyan fog vele fiskális ur 600 frtot nyerni, az az ur dolga!

~~~~

Játszik a kis lány egy pohár borba mártogatva valami ruhafétét.

— Mit csinálsz gyermekem, — kérdi a belépő papa

— Festek atyuskám! a babám kötényét festem vörösre. —

- Borral? hisz borral nem lehet festeni.

O igen atyus — nem hallottad, sokszor mondta már a mama hogy a te orrod is bortól vörös.

~~~~

Prédikál a pap, de biz csak szundikál a vén anyó a templom közepén, s bólintgat a fejével, mintha a pap üdvös szavait helyeselné. Szeretne a pap rárivalkodni hogy az nem szép a templomban aludni, — de nem akarja félbe szakitani a szent beszédét.

A nyári hőség miatt nyitva hagyott ajtón azonban betéved egy házi kecske; ez a bolintgató anyokáról azt hitte, hogy vele ingerkedik, kapja magát hát, neki szalad és hatalmasan öklelgeti tompa szarvaival, mire az édesen álmodó felirad. Hanem ezt már a pap se nézhette szó nélkül — e miatt már nem sajnálja félbe szakitni a beszédét s méltányteljesen mutatva a kecskére elkiáltja magát:

„Ember vagy kecske?

A nép pedig kaczajra fakad — s igy a figyelem megzavartatván, a pap pár szóval kénytelen beszédét befejezni.

~~~~


~~~~
~~~~

Epegrammok.

BEUSTHOZ.

Drezda magán küszöbén Telekinket kézre kerítéd,
S fogva vivéd a jelest Bécs palotája elé. —
Mult az idő , . . Buda-Pest látott beköszönteni
Deáknál :
S általa jégre vivéd s Bécsnek adád a magyart.

DEÁK FERENCZHEZ.

Böles vagy! Szódra figyel Heves is s meghajlik
az ország:
Nagy müvedre mutat.. a hanyad és közösügy.

Guny Ákhil.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Ulvastha kend Mihály gazda! a pesthis Naplunak csütürtükhi számát?

Mihály. Nem szoktam én pestis ujságot olvasni, nos hát miféle nyavalya van benne?

Iczik. Hát thodja khend! benne van a herr von Gyolai! annak a khicsi piczike nagy kritikosnak, kit Heves vármegyibe egyszer már Wasser Melon . . . dinnye csüsznek hittak, a népszerőségrül irt sathirája. Mein Gatth! minü hatalmas egy puéth a herr von Gyolai! thodja khend Mihály gazda! ógy tholáltha moga mogát abban a sathirában lepüngálni, mintha csókh a Bursus dukthur phutugrafiroztha vulna le. Zweitens hallja khend! azt mundja az a phestis Naplu nekhönk nem vult még eddig véresch künyvünk.

Mihály. Dehogy nem volt — még most is van, hát az a könyv a mibe a szabadság vértanuinak nevei vannak be jegyezve, nem véres könyv?

Iczik. Nem véresch hanem vürüs künyvrül beszélek én..

Mihály. Hát a miféle Csizió már megint?

Iczik. Ebbe a vürüs künyvbe vannak az usztrák pulithika titkhai megirva thodja khend, ezt a mi dulegatyusaink khüzütt szét osztogották...

Mihály. Ugyan szomszéd, engem akar bolonddá tenni? a nimet a titkát osztogatta volna szét...

Iczik. Na thodja khend csokh az ulyan nyilvánságus thitkokat . . nu hát erre a khünyvre azt mundta a herr barun Khemény! hogy ekkhur ölthe meg a deák pulithika diadal nopját, mikhur ebbe a khünyvbe legelüszür belepislanthutt.

Mihály. Igaza van mert csakugyan akkor ölte meg . . .

Iczik. Nü nü nü . . . khendhel musthan nem lehet diskhurálni . . . majd máskhur.

A „LUDAS MATYI" MOTTÓJA.

E világ nem barát klastrom,
A társaság nem szerzet,
Szükség hát annak észflastrom —
Ki szivet buval cserzett!

Ludas Matyi gyorspostája.

Fényes is vót... pompás is vót
A doctoroknak bálja . . .
Csakugy repült a salonban
A sok frakknak két szárnya.
Épen anyi frakk vót ottan
Mennyi magyartalan mágnás,
Azs azs több, vót egy pár zsidó
Volt köstök még, mint ráadás.
Rugja meg a devla est a
Kecsegkalapos majmokat.
Még csak nem is sigyenlették..
Mutogatni ott magukat.

A „Népszava" előfizetőihez.

Tisztelettel értesitem nagyérdemü előfizetőimet, miszerént a „Népszava" czimü politikai heti lapom, a magyar királyi ügyek igazgatójának mint közvádlónak ellenem meginditott tiszti keresete folytán mai napon meg nem jelenhet, s igy a 6-ik szám a 7-ikkel egyszerre fog expediáltatni az előfizetőknek. Ugyanazért egy kis türelem és elnézésért bátor vagyok t. előfizetőimet felkérni.

Pest, febr. 8. 1868.

MÉSZÁROS KÁROLY,
Kiadó-lap-tulajdonos és felelős szerkesztő.

Rajzoló Ujházy.] Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő : MÉSZÁROS KÁROLY. [Metsző: Horvát.
Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.